

А. І. Байраківський

Інформаційно-комунікаційних технологій Державний університет

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ Державний університет – вищий навчальний заклад, що готує фахівців у галузях телекомунікації та інформатизації. Засн. 1957 як навч.-консультац. пункт (зав. О. Кузьмін) Одес. електротех. інституту зв'язку при Київ. політехнікумі зв'язку. Від 1967 – Київ. заоч. ф-т, від 1979 – Київ. філія Одес. електротех. інституту зв'язку, від 1996 – Київ. інститут зв'язку Укр. академії зв'язку, від 2002 – сучасна назва. Підпорядк. Мін-ву інфраструктури України. У складі Університету діють 6 навч.-наук. інститутів (захисту інформації, телекомунікацій та інформатизації, післядиплом. освіти, гуманітар. технологій, заоч. та дистанц. навч., Харків. навч.-наук. інститут), 4 факультети (телекомунікацій, інформ. технологій, менеджменту, інформ. безпеки), 4 навч.-наук.-виробн. центри у Дніпропетровську, м. Ізмаїл (Одес. обл.), Львові та Севастополі, коледжі у Харкові і Львові, а також НДІ телекомунікацій, до якого входять 2 сектори: Наук.-аналіт. центр («НАЦ-Телеком») та Наук.-інж. центр лінійно-кабел. споруд («НІЦ ЛКС»; обидва створ. 1996). При Університеті від 2008 діє Тех. комітет «ТК-107» із захисту інформації Держспоживстандарту України. Навч.-вихов. і н.-д. процес забезпечують 37 д-рів н., проф. та 144 канд. н., доц. Кількість студентів – понад 8 тис. осіб. Серед відомих науковців – Г. Стеглов (дир. 1988–2001), [В. Кривуца](#) (ректор від 2001), Л. Беркман, [Г. Зайцев](#), [В. Гостев](#), А. Лучук, В. Хорошко, Г. Чайка. Видає ж. [«Вісник Державного університету інформаційно-комунікаційних технологій»](#), [«Сучасний захист інформації»](#), [«Електроника и связь»](#). Університет має сучасну матеріал.-тех. базу, основу якої складають Центр високих інфокомунікац. технологій, де розміщені мобільні платформи 3-го і 4-го поколінь (3G, 4G), широкосмугові системи радіодоступу WiMAX, системи цифр. телебачення тощо.

Бібліографічний опис:

Інформаційно-комунікаційних технологій Державний університет / А. І. Байраківський // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2011. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-12482>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).